

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม

สุกัสนา อ่อนค้อม

S00013

๑๓...

“หลวงพี่บวชถึง ๑๐ พรรษาหรือยังครับ” นายจ้อยถามพระบัวเหี่ยว หลังจากลูกศิษย์ วัตกลับไปแล้ว

“อาตมาบวชครบเดือนเมื่อวานนี้เอง” หลวงพี่ตอบ รู้ว่าชายผู้นี้เป็นหลานพระครู เห็น จะต้องดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ อย่างน้อยก็เป็นการตอบแทนบุญคุณที่ท่านพระครูมีต่อท่าน

“จริงหรือครับ ผมนึกว่าหลวงพี่บวชมาไม่ต่ำกว่า ๑๐ พรรษาเสียอีก” นายจ้อยคิดว่า อายุของหลวงพี่รูปนี้คงประมาณสัก ๔๐ หรือกว่านั้น

“อาตมาดูแก่มากขนาดนั้นเขี้ยวหรือ” ท่านถาม

“ไม่แก่หรอกครับ” ผมว่าหลวงพี่ดูเหมือนคนสักสามสิบหกสามสิบเจ็ด” พุดหมายเอา ใจหลวงพี่ หากฝ่ายนั้นกลับโวยวายว่า

“เห็นไหม ในที่สุดคุณก็ว่าอาตมาแก่จริง ๆ นั่นแหละ มีอย่างหรืออาตมาเพิ่งอายุสี่สิบ หก กลับมาว่าแก่กว่าอายุตั้งสิบปี” พุดอย่างน้อยใจ

“จริงหรือครับ ถ้านั้นหลวงพี่ก็แก่กว่าผมปีเดียวเอง แหม ผมนึกว่าหลวงพี่อายุสี่สิบเสีย อีก ว่าแต่ว่าพหลวงพี่จำไม่ผิดนะครับ หรือว่าโยมแม่เขาไปแจ้งเกิดตอนหลวงพี่สิบขวบ” นาย จ้อยไม่วายกังขา

“พุดยังงั้นมันไม่สวายนาคคุณหาอยู่ดีไม่ว่าดี มาเที่ยวค่อนแคะคนอื่นเขา ไม่เคยมีใครว่า อาตมาอย่างนี้นอกจากคุณ” พระบัวเหี่ยวออกโกรธ ๆ นายจ้อยเห็นท่าไม่ดีจึงรีบแก้ว่า

“ใจเย็น ๆ ซิครับหลวงพี่ ผมล้อเล่นเท่านั้นเอง ก็หลวงพี่ดูสงบเสงี่ยมน่าเลื่อมใสผิดกับ พระทั่ว ๆ ไปที่ผมเคยรู้จัก ผมก็เลยนึกว่าหลวงพี่แก่พรรษา พวกพระแถวบ้านผมเสียอีกยังไม่ ได้เรื่อง”

“ไม่ได้เรื่องยังงั้น” พระบัวเหี่ยวอารมณ์ดีขึ้นนิดหนึ่ง

“ก็ไม่น่าเลื่อมใสเหมือนอย่างหลวงพี่นะซีครับ เป็นต้นว่าไม่สำรวมกิริยา จะเดินจะเห็น ก็ว่ากันเสียจืดจางไป แถมตอนเย็น ๆ ก็ถกเขมรตะตะกร้อกันเป็นที่ครื้นเครง ยิงองค์ที่ชื่อ หลวงตาทองยิ่งหนักกว่าเพื่อนเมาเข้าเฝ้าเย็น เดินโซซัดโซเซไม่ตรงทางเหมือนคนอื่นเขา”

“แล้วสมภารเขาไม่เข้มงวดเอาหรือ”

“สมภารนะตัวร้าย ไม่เคยอยู่วัดหรอกครับ ชาวบ้านเขาลือกันว่าแกไปอยู่กับเมีย วัน โทกกันพระถึงกลับวัด” นายจ้อยอ้าง “ชาวบ้าน”

“เป็นพระมีเมียได้หรือ” หลวงพี่ค้านด้วยไม่เคยฟังเรื่องนี้มาก่อน

“พระแท้มีไม่ได้แน่ แต่นี่มันพระปลอมนะครับ พวกมาอาศัยผ้าเหลืองหากิน อย่างหลวงตาทองนี่แกติดเหล้ามาก่อน ที่มาบวชก็เพื่อจะให้เลิกเหล้า แต่ก็เลิกไม่ได้ ส่วนสมภารนั้น ผมก็ไม่ได้ใส่ร้ายแกหรอก เคยมีชาวบ้านเขาแอบไปดูที่บ้านเมียแก ก็ เป็นอย่างนั้นจริง ๆ” นายจ้อยไม่ได้บอกว่าตัวเขาก็ไปดูกับ “ชาวบ้าน” ด้วย

“แล้วทำไมเขาไม่จับสึกเสียละ” แบบนี้เสียชื่อเสียงวัด แล้วก็ยังทำให้พระศาสนาหมอง” พระบัวเหี่ยวรู้สึกไม่สบายใจที่ได้ยินได้ฟัง

“เรื่องมันยาวครับหลวงพี่ คือ สมภารแกเป็นคนมีอิทธิพล นัยว่าก่อนบวชเคยเป็น นักเลงมาก่อน พอชาวบ้านเขาจะเอาเรื่อง แกก็ใช้วิธีเชือดไก่ให้ลิงดู คืออยู่ ๆ กรรมการวัดคนที่ เป็นตัวตั้งตัวตีก็ถูกฆ่าตาย เขารู้กันทั้งบางว่าสมภารเป็นผู้บงการ แต่ไม่มีใครกล้าฟ้องร้อง เรื่องก็เลยเงียบไป”

“แบบนี้ก็แย่นะซี” คนฟังรู้สึกเศร้าสลดในหัวใจยิ่งนัก

“แย่หรือไม่แย่พวกชาวบ้านเขาก็ประท้วงด้วยการเลิกทำบุญตักบาตรก็ในเมื่อพระทำ ตัวไม่ดี คนก็หมดความเลื่อมใส”

“ผมว่าทำอย่างนั้นก็ไม่ถูก การที่เราเห็นพระไม่ดีเพียงบางส่วน แล้วจะมาเหมา เอาว่าพระเป็นอย่างนั้นทั้งหมดมันก็ไม่ยุติธรรมกับพระ เพราะพระดี ๆ ยังมีอีกมาก อีกประการหนึ่ง การเลิกทำบุญทำทาน ก็เป็นการตัดทางกุศลของตัวเอง”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“ก็หมายความว่า เมื่อเราเลิกทำบุญ ก็เป็นการตัดโอกาสทางสวรรค์ ตัดโอกาสการ สร้างสมบารมี เช่น ทานบารมี เป็นต้น คุณต้องเข้าใจนะว่า พระก็คือคนนั้นแหละ แล้วคน ก็มีทั้งคนดีและคนชั่ว เมื่อคนมาบวชพระ ก็เลยมีทั้งพระดีและพระชั่ว แต่ถึงเราจะ ทำบุญกับพระชั่ว ก็ไม่ได้แปลว่าเราจะต้องชั่วตามท่านไปด้วย”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้น สมมุติว่าผมทำบุญกับหลวงตาทองยี่สิบบาท แล้วแกเอาเงินนั้นไปซื้อเหล้ากิน ในฐานะที่ผมเป็นเจ้าของเงิน ผมไม่บาปหรือไง” นายจ่อยค้ำ

“นั่นแสดงว่าคุณเข้าใจผิด การทำบุญนั้น ไม่ว่าจะทำกับใคร ถ้าเราทำด้วยบริสุทธิ์ใจ และของทำบุญนั้นได้มาด้วยความบริสุทธิ์ เราก็ได้บุญแล้ว สมมุติว่ามีพระรูปหนึ่งมาบอกบุญว่าจะเอาเงินไปสร้างโบสถ์ คุณเชื่อ จึงทำบุญไปยี่สิบบาทด้วยความเต็มใจ เมื่อคุณทำ คุณก็ได้บุญทันทีนั่นคือคุณเกิดปีติ อิ่มเอิบใจว่าได้ทำบุญ ทีนี้ถ้าพระรูปนั้นเองเงินไปซื้อเหล้ากิน ท่านก็บาปเอง โดยที่บาปนั้นไม่มาถึงคุณแน่นอน เพราะคุณไม่รู้เห็นเป็นใจกับท่าน แต่ถ้าท่านนำไปสร้างโบสถ์จริง คุณก็ได้บุญสองต่อ เพราะฉะนั้นการทำบุญทำเมื่อไหร่ก็ได้บุญเมื่อนั้น สุดแต่ว่าจะได้มากได้น้อย และที่สำคัญคือ การทำบุญเป็นการสืบต่อพระศาสนา เพราะถ้าคนพากันคิดเหมือนกันหมดว่า เมื่อพระทำตัวไม่ดีเขาก็เลิกทำบุญ ต่อไปพระศาสนาก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ จริงไหม” หลวงพ่อธิบายเสียยืดยาว ชั่วโมงเพียงเดือนเดียวของการบวช ท่านพูดกว้างขึ้น สามารถเข้าใจอะไร ๆ ได้ลึกซึ้งกว่าแต่ก่อน

“คงจะจริงอย่างที่หลวงพี่ว่า คนที่มาบวชเป็นพระ บางคนเขาก็ไม่ได้ตั้งใจบวช คือไม่ได้มาบวชเพื่อละกิเลส แต่บวชด้วยเหตุผลอื่น บางคนลูกเกเรไม่เอาถ่านก็จับบวช บางคนไปปล้นไปฆ่าเขามา ก็มาอาศัยผ้าเหลืองหลบภัย วัดก็เลยกลายเป็นที่รวมของคนชั่ว แม้แต่หมาแมวที่ไม่ดีคนเขาก็เอามาปล่อยวัด ก็ต้องรับกรรมกันไป” นายจ่อยพูดปลง ๆ

“แต่ถึงจะเป็นคนชั่วมาก่อน ถ้าบวชแล้วกลับตัวกลับใจได้ ก็นับเป็นวาสนาของเขา” พระบัวเหี่ยวอดนึกไปถึงของตัวเองไม่ได้

“ครับ มันก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เป็นต้นว่าสิ่งแวดล้อม หรือโชควาสนาของคน ๆ นั้น”

“ที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าได้ครูบาอาจารย์ดี ก็มีโอกาสนะเปลี่ยนนิสัยได้ อย่างอาตมานี้ ถ้าพูดกันตรง ๆ ก็ใช้ว่าเป็นคนดีคนดีมาก่อน ครูดีที่วัดนี้ หลวงพ่อท่านเคร่งครัดมาก พระรูปใดทำตัวไม่ดี ท่านก็นิมนต์ไปอยู่วัดอื่น”

“เอ...หลวงพี่บอกว่าเพิ่งบวชได้เดือนเดียว แสดงว่าหลวงพี่บวชในพรรษาใช้ใหม่ครับ โชคดีจังที่หลวงนายยอมให้บวช ถ้าเป็นวัดอื่นเขาต้องรอให้ออกพรรษาเสียก่อน”

“ใช่ ท่านพระครูท่านเมตตาอาตมามากทีเดียว ท่านบอกว่าจะบวชในพรรษาหรือนอกพรรษาไม่สำคัญ มันสำคัญอยู่ที่ว่า บวชแล้วตั้งใจปฏิบัติหรือเปล่า ท่านบอกคนที่บวชหลายพรรษาแต่ไม่ปฏิบัติ ก็ยังสู้พวกมาเข้ากรรมฐานแค่เจ็ดวันไม่ได้”

“ถึงว่าซี หลวงนำถึงอยากให้ผมกับคู่หมั้นอยู่เข้ากรรมฐาน ฟังหลวงพี่พูดอย่างนี้แล้ว ผมก็สบายใจ เวลาถูกคนอื่นก่อนแคะว่าเป็นคนดิบ ผมจะได้อธิบายให้เขาฟังได้”

“เป็นยังไง คนดิบ” หลวงพี่ไม่เข้าใจ

“คนดิบ ก็คือ คนไม่ได้บวชได้เรียนไงครับ อย่างผมความจริงก็บวชเณรมาตั้งหลาย พรรษา แต่ไม่ได้บวชพระ คนเขาก็เลยชอบมาเปรียบเปรยதாகถางว่าเป็นคนดิบ ยังกะพวก คนสุขมันดีกันนัก หลวงพี่รู้ไหม บางคนบวชกันที่ ก็ฆ่าวัวฆ่าหมู จัดงานเลี้ยงกันใหญ่โต ร่ำ สุรายาเมากันเปรอะไปหมด เผลอ ๆ คนเป็นนาคก็เอากับเขาด้วย ตอนนั้นทำขวัญนาค ก็ สัปหงกเพราะความเมา บวชได้สิบห้าวันก็สึกออกมาแล้ว แบบนี้จะว่าได้บุญหรือก็เปล่า ไอ้ที่ ฆ่าวัวฆ่าหมู ก็ต้องไปตกรอกใช้กรรมอีก” ผู้พูดไม่ทันสังเกตว่าผู้ฟังหน้าถอดสี เมื่อได้ยิน ข้อความว่า “ไอ้ที่ฆ่าวัวฆ่าหมู ก็ต้องไปตกรอกกันอีก”

“ตอนอาตมาบวช ไม่ได้ฆ่าวัวฆ่าหมูอย่างที่คิดว่า หลวงพ่อท่านไม่ทำอะไรยุ่งยาก อย่างนั้น” พระบัวเหี่ยวร้อนตัว

“หลวงนำท่านเป็นคนตรง แล้วก็เจ้าระเบียบ อย่างเวลามีงานบวช ท่านไม่อนุญาตให้ แห่สิงโตหรือกลองยาว เพราะเสียงมันจะไปรบกวนคนที่เขากำลังปฏิบัติกรรมฐาน ท่านบอก ว่าการทำอย่างนั้นไม่ได้บุญ แล้วยังสิ้นเปลืองเงินทองโดยใช่เหตุ ผมเคยไปงานบวชเพื่อนที่ วัดวัดหนึ่ง ชื่ออะไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว”

“ชื่อวัดหรือชื่อเพื่อนที่ว่าจำไม่ได้ล่ะ”

“ชื่อวัดซีครับ ส่วนชื่อเพื่อนผมจำแม่นมาก เพราะมันชื่อเดียวกับผม”

“แล้วเป็นยังไง งานบวชเพื่อนคุณ”

“ทุเรศที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา คือมันเมากันละเลย ตอนแห่หน้าครอบโบสถ์ก็พากันร่ำ แอ่นหน้าแอ่นหลัง ทั้งผู้หญิงผู้ชาย แถมทิ้งขวดเหล้าขวดเบียร์ไว้เกลื่อนกลาดตามกำแพง โบสถ์บ้าง ตามพื้นบ้าง ถ้าเป็นที่วัดป่ามะม่วงหลวงนำเอาตายแน่เลย” นายจ้อยเล่าจอด ๆ

อาตมาว่าเป็นเพราะเขาเข้าใจไม่ถูกต้อง คิดว่าทำอย่างนั้นจะได้บุญ ที่จริงชาวพุทธ เรายังเข้าใจศาสนาผิด ๆ กันอีกมาก อาตมาเองก็เพิ่งมาเข้าใจถูกต้องเอาเมื่อบวชนี้แหละ”

“ผมว่าเขาทำตามประเพณีมากกว่า คือทำตาม ๆ กันมา จนกลายเป็นประเพณี หลวง พี่เห็นด้วยไหมครับว่าประเพณีบางอย่างมันก็ไม่ถูกต้อง ดังนั้นการทำตามประเพณีจึงไม่ใช่ว่า จะถูกต้องเสมอไป”

“อันนี้เห็นจะจริง อาตมาก็ไม่เห็นด้วยกับการกระทำหลาย ๆ อย่างของชาวพุทธซึ่งเขาอ้างว่าทำตามประเพณี เป็นต้นว่า ไปทำบุญ แต่ตีเมียอย่างงานผ้าป่า งานกฐิน ซึ่งเป็นงานบุญก็พากันตีเมียเอา เมื่อเมาก็ขาดสติ แล้วมันจะไปได้บุญยังไง ก่อนถวายผ้ากฐิน พระท่านก็ให้รับศีล ก็รับกันไปงั้น ๆ พอออกจากวัด ก็รำสุมกันโดยไม่เกรงใจศีลที่รับจากพระมากหยก ๆ อย่างนี้อาตมาว่า ขาดทุนนะ โบราณท่านถึงสบอไว้ว่า...ถ้าคิดจะทำบาปแลกบุญ มักขาดทุนอยู่รำไป...”

“นั่นซีครับ อย่างเรื่องบวชก็เหมือนกัน สมมุติตอนบวช เขาต้องฆ่าหมูฆ่าวัวเพื่อนำมาเลี้ยงพระเลี้ยงคน พอสึกออกมา ปรากฏว่าบาปกับบุญที่ได้ มันไม่สมดุลกัน บาปมากกว่าก็ต้องไปตกรอก” นายจ่อยย้อนมาพูดเรื่องปาณาติบาต ทำให้พระบัวเหี่ยวใจหดหู่อีกครั้ง แม้คนพูดจะไม่ล่วงรู้การกระทำแต่หนหลังของท่าน แต่ตัวท่านรู้ และรู้สึกสะเทือนใจทุกครั้งเมื่อถูกสะกิด ขึ้นชื่อว่าบาป หากใครทำเข้าก็ต้องพกพามันติดตัวติดใจไปทุกแห่งหน ดุจเงาติดตามตัวฉะนั้น พระบัวเหี่ยวกำลังเสวยผลของบาป!

“คุณบวชเณรอยู่นานไหม” ถามเพื่อต้องการเปลี่ยนเรื่อง ไม่อยากได้ยินได้ฟังสิ่งที่ทำให้ใจเศร้าหมอง

“ห้าพรรษาครับ ตั้งแต่อายุสิบปีถึงสิบห้าปี”

“อยู่กับหลวงพ่อดีตลอดเลยหรือ”

“ครับ”

“งั้นก็ได้วิชาดี ๆ จากหลวงพ่อดีไว้มากนะซี เห็นมหาบุญเล่าให้อาตมาฟังว่า หลวงพ่อกำลังเก่งทางคุณไสยด้วย

“จริงครับ แต่ท่านไม่ให้ใครรอก ท่านว่าวิชาพวกนี้ไม่มีประโยชน์ ช่วยให้พ้นทุกข์ไม่ได้ ถึงท่านจะเก่งทางคุณไสย แต่หลังจากที่ขุดลงไปเรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อบุญในป่าแล้ว ท่านก็ทิ้งไสยศาสตร์หมด ใครขอเรียน ท่านก็ไม่สอนให้ ท่านว่ามันเป็นเดรัจฉานวิชา ได้ไปแล้วก็รังแต่จะก่อเวรก่อกรรมกันมากขึ้น”

“แปลว่า ท่านไม่เคยนำวิชาเหล่านี้มาใช้เลย”

“ก็ใช้บ้างเหมือนกัน คือใช้เท่าที่จำเป็น ทว่าไม่สอนให้ใคร ท่านจะสอนคนอื่นก็เฉพาะวิชากรรมฐานเท่านั้น ท่านว่า นี่เป็นของจริง ช่วยให้พ้นทุกข์ได้ ส่วนไสยศาสตร์เป็นของปลอม แต่ท่านก็เคยเอามาใช้บ่อย เป็นต้นว่า เวลาคนถูกผีเข้า ท่านก็มีคาถาไล่ผี ผมเคยไปกับท่านบ่อย ๆ บางทีคนเขามาตามตอหนึ่งตีสอง บอกเมียถูกผีเข้า หลวงพ่อก็ให้ผมไป

ด้วย ท่านไล่ผีเก่งจริง ๆ นอกจากนี้ ท่านยังมีคาถาออกลูกง่าย ท่านก็เอาผลมะตูมเสกให้กิน กินปุ๊บเด็กออกมาปั๊บ รวากับปาฏิหาริย์”

“แล้วเนื้อคู่ล่ะ ท่านดูเนื้อคู่แม่ใหม่” อยากให้นายจ่อยตอบว่าไม่แม่เน เพื่อจะมีความหวังได้พบเนื้อคู่กับเขาบ้าง หากนายจ่อยกลับตอบชัดเจนว่า

“แม่ที่สุดในโลก แม่พันเปอร์เซ็นต์เลย ดูอย่างเรื่องของผมก็แล้วกัน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาเป็นคู่รักกับอ๊จุก อ๊จุกเขา แต่ก็ต้องเป็น เพราะความดูแลของหลวงหน้า หลวงพี่ฟังไหมครับ ถ้าไม่ฟังผลจะได้ไม่เล่า”

“เล่าไปซี อาตมากำลังฟัง”

“แต่ถ้าหลวงพี่ไม่อยากฟัง” ผมไม่เล่าก็ได้แหละครับ” คนเล่าทำเล่นตัว

“อยากฟังนะซี” พระบัวเหี่ยวยิ้มนัย

“เรื่องมันเป็นอย่างนี้” นายจ่อยเริ่มต้นเล่าอย่างตั้งอกตั้งใจตั้งแต่ต้นจนจบ คนฟังจึงชัดขึ้นว่า

“เทข้าวทั้งน้ำก็เป็นอาบัตินะซี มันผิดวินัยข้อไม่เคารพภิกษุบาท” หลวงพี่อ้างพระวินัย

“หลวงหน้าท่านบอกว่า มันอยู่ที่เจตนา เราไม่ได้เททิ้งเทขว้าง แต่เราเจตนาจะเลี้ยงปลา ปลาชุมมากเลยหลวงพี่ เทไปแป๊บเดียว ปลามันฮุบกินหมดเลย มันพากันมาเป็นฝูง ๆ”

“แต่ก็น่าเห็นใจท่านนะ ท่านเป็นคนสะอาดสะอาด เป็นอาตมา อาตมาก็ฉันไม่ลงเหมือนกัน แม้จะไม่ใช้คนสะอาดสักเท่าไร แต่จะให้ฉันข้าวผสมน้ำมูก ไม่ไหวแน่”

“นั่นซีครับ พุคก็พุคเถอะหลวงพี่ เมื่อก่อนนี่ผมเกลียดจุคมาก ๆ เลยโกรธหลวงหน้าอยู่หลายวัน นึกว่าท่านแกล้ง ผมบอกยกให้หลวงหน้าก็แล้วกัน ผมไม่เอาหรอก”

“แล้วตอนนี้ยังคิดจะยกเขาให้หลวงพ่ออยู่อีกหรือเปล่า” พระบัวเหี่ยวแกล้งถาม นายจ่อยหัวเราะแหมะแหมะก่อนตอบว่า “เป็นตายยังไงก็ไม่ยอม ใครจะมาแย่งจุคไปจากผม ก็ต้องข้ามศพกันไปก่อนละ หลวงพี่ไม่รู้อะไร จุกตอนเด็กกับตอนนี้ละ ดูผิดกันราวฟ้ากับดิน ตอนเด็กดูสกปรกขี้มูกมาก แต่ตอนนี้สะอาดสะอาดแล้วก็สวยยังกะนางฟ้า เตียวหลวงพี่ก็จะได้เห็น เขาจะมาขึ้นกรรมฐานพร้อมผม หลวงหน้าสั่งไว้ว่า ให้ไปขึ้นกรรมฐานตอนหกโมงเย็นเสร็จแล้วให้ผมมาปฏิบัติกับหลวงพี่ที่กุฎิ ส่วนเขาไปปฏิบัติกับแม่ซี”

“ก็ดีสิ อาตมาจะดูว่า ระหว่างคู่รักของคุณกับคู่รักของหลวงพ่อ ใครจะสวยกว่ากัน” พระบัวเหี่ยวเปลอพุคในสิ่งที่เป็ความลับ ความจริงท่านยังไม่เคยเห็นคนที่เป็คู่รักของ

หลวงพ่อบอกเมื่อชาติที่แล้ว แต่ก็คิดว่า วันหนึ่งจะต้องได้เห็น เพราะท่านพระครูบอกว่า เขาจะมาช่วยสร้างหอระฆังถวาย

“หลวงพี่หมายความว่ายังไง หลวงน้าหรือมีคู่รัก ไม่น่าเป็นไปได้ ผมอยู่กับท่านมาห้าปี ยังไม่เคยได้ยินข่าว หรือว่าท่านเพิ่งมาเมื่อตอนหลัง” นายจ้อยซัก

“อาตมาเผลอไป คุณอย่าไปถามท่านนะ ไม่งั้นผมตายแน่ ๆ”

“ก็ได้ แต่หลวงพี่ต้องเล่าให้ผมฟัง”

“อาตมารับปากกับท่านแล้วว่าจะไม่เล่าให้ใครฟัง อย่าให้ต้องเสียคำพูดเลยนะ” พระบัวเหี่ยววิงวอน

“งั้นหลวงพี่ก็เลือกเอาที่แล้วก็แล้วกัน ว่าจะให้ผมไปถามหลวงน้า หรือว่าจะเล่าให้ผมฟัง” คนถือไฟเหนือกว่ายื่นข้อเสนอ

“นี่อาตมาไม่มีทางเลือกอื่นเลยหรือไง” หลวงพี่ถามเชิงต่อรอง

“ไม่มีครับ” นายจ้อยตอบเสียงหนักแน่น พระบัวเหี่ยวยกมือทั้งสองประนมไว้หว่างอก แล้วพูดด้วยเสียงที่นายจ้อยได้ยินชัดเจนว่า “หลวงพ่อกับผม ขออภัยที่ต้องผิดสัญญา ขอให้บาปกรรมในครั้งนี้ จงตกอยู่ที่นายจ้อยแต่เพียงผู้เดียว”

“อ้าว ไหงเป็นยังงั้นล่ะหลวงพี่” นายจ้อยโวยวาย

“ก็อาตมาบอกแล้วว่า มันเป็นความลับ ในเมื่อคุณอยากรู้ ก็ต้องรับเอาบาปไปด้วย อยากมาคาดคั้นอาตมาทำไม”

“หลวงพี่นะหลวงพี่ บอกตรง ๆ ว่า ในชีวิตผม ยังไม่เคยเห็นใครฉลาดเท่าหลวงน้า เพิ่งมาเจอหลวงพี่นี่แหละ ที่แม้จะฉลาดน้อยกว่าหลวงน้านิดหนึ่ง แต่ก็ต้องนับว่าเป็นคนฉลาดอย่างหาตัวจับยาก” พระบัวเหี่ยวฟังแล้วก็ไม่กล้าดีใจ เพราะไม่รู้ว่านายจ้อยพูดดีหรือชมท่านกันแน่ ครั้นจะถามออกไปตรง ๆ ก็เกรงจะเสียเหลี่ยม จึงนั่งเฉยอยู่

“นิมนต์เล่าได้แล้วครับ” นายจ้อยเตือน

“ไม่เล่าแล้ว อาตมาไม่อยากให้คุณบาป” หลวงพี่เปลี่ยนใจไม่เล่า

“งั้นผมไปถามหลวงน้าก็ได้” นายจ้อยขู่ หากไม่ได้ผล เพราะพระบัวเหี่ยวกลับยุส่ง

“ไปเลย รีบไปเสียเร็ว ๆ เดี่ยวท่านขึ้นไปเขียนหนังสือแล้วจะต้องรอนาน ไปสิ” นายจ้อยถึงกับอึ้ง ไม่นึกไม่คิดว่า ท่านจะมาไม่นี้ แต่สมองอันเฉียบไวก็สั่งปากว่า

“ผมนี่ก็ออกแล้ว ที่หลวงพี่ไม่เล่า ก็เพราะมันเป็นเรื่องไม่จริงใช่ไหม หลวงพี่ไม่กล้าเล่า เรื่องไม่จริงใช่ไหม ที่แท้หลวงพี่ก็ไม่ได้รู้อะไรมากไปกว่าผม แต่แกล้งทำเป็นรู้” คิดว่าคราวนี้ คงจะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งจนมุมได้ หากก็ผิดหวัง เมื่อหลวงพี่พูดว่า

“อาตมาจะดีใจ ถ้าคุณคิดอย่างนั้นจริง ๆ ว่าแต่ว่า คุณอยู่กับหลวงพ่อด้านไหน เคยเห็น ผู้หญิงสวย ๆ มาหาท่านบ้างไหม” ท่านหมายถึงสตรีที่ท่านพระครูเคยเล่าให้ฟัง แต่นายจ้อย ไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน จึงตอบไปตามที่ตนมีประสบการณ์ว่า

“หลายคนเชียวแหละหลวงพี่ ทั้งสาวแก่แม่หม้าย ตั้งแต่สวยหยาดเยี่ยมไปจนถึงผีหลง หลุม”

“เป็นยังไงที่ว่าผีหลงหลุมนะ” คนฟังไม่เข้าใจ

“อ้าว...ก็อชี่เหร่เหมือนกับผีหลงหลุมนะซี แต่เชื่อไหม หลวงหน้าไม่สนใครสักคน บางที ท่านก็ว่าให้ด้วยซ้ำ อย่างคนหนึ่งเป็นดอกเตอร์สวยด้วย มาหาท่านบ่อยบ่อย ตามโนนตามนี้ที่ไม่เกี่ยวกับธรรมะ แล้วก็แต่งตัวชะเวกชะวาก กัมทิงี้ แหม! อย่าให้พูดดีกว่า” นายจ้อยยังจำ ภาพดอกเตอร์สาวผู้นั้นได้ติดตา

“แหม! ถ้าอาตมาเป็นหลวงพ่อกคงตบะแตกแน่เลย”

“แต่ถ้าหลวงพี่เห็นจริง ๆ ผมว่าคงไม่พูดยังงี้หรอก มันทุเรศมากกว่า ผมยังนึกทุเรศ ไม่หาย คนอะไรก็ไม่รู้มีความรู้ซะเปล่า แต่ไม่มีหัวคิด”

“แล้วท่านพระครูท่านว่าอย่างไรบ้าง ที่เขาทำอย่างนั้น”

“ตอนแรกท่านก็สอนทางอ้อมว่าคนที่จะมาวัดมาว่า ควรจะแต่ตัวให้เรียบร้อย แต่ยาย คนนั้นแกไม่เข้าใจ เพราะวันหลัง ๆ แกก็แต่งแบบนี้มาอีก ท่านก็เลยเอาตรง ๆ ท่านพูดว่า “นายจ้อยเลียนเสียงและท่าทางของท่านพระครู

“นี่โยม อาตมารู้แหละว่าโยมคิดยังไงกับอาตมา แต่โยมสิไม่ยอมรับรู้ที่อาตมาคิดยังไง กับโยม ถ้าอาตมาคิดจะสึก ก็คงสึกไปเสียนานแล้ว เพราะคู่รักของอาตมาสวยกว่าโยมหลาย เท่านี้ ทั้งสวยทั้งดี อาตมายังไม่หวั่นไหว แล้วทำไมจะต้องมาสนใจคนอย่างโยม ผู้ซึ่งหา สาระแก่นสารอะไรไม่ได้ น่าเสียดายที่เป็นถึงดอกเตอร์ ทำอะไรไม่สมกับภูมิรัฐของตัวเอง”

“ทำไมคุณจำแม่นจัง แน่ใจนะว่าไม่ได้เพิ่มเติมเสริมแต่งขึ้นมา” พระบัวเหี่ยวถือโอกาส ขัดคอ

“รับรองว่าไม่ได้แต่งได้เติมอะไรทั้งสิ้น เดี่ยวผมจะบอกว่าทำไมถึงจำได้” นายจ้อย ยืนยันหนักแน่น

“แล้วผู้หญิงคนนั้นว่ายังไง”

“จะว่ายังไง ก็สบัดกันลูกหนีไปเลย ตั้งแต่นั้นก็ไม่มาอีก”

“ถ้ามาอีก ก็อายอย่างมะตูมอย่างมะตอยแยะนะซี”

“แหม... หลวงพี่นี่ปากไม่เบาเหมือนกันนะ ให้ตายซี”

“อ้าว... จะรีบตายไปทำไมล่ะ ยังหนุ่มยังแน่นอยู่เลย” คนเป็นพระแกล้งว่า หากคนเป็น
ฆราวาสกลับเฉยเสีย

“หลวงพี่ว่าพวกผู้หญิงที่ชอบสักพระนี่ ตกนรกไหมครับ” นายจ่อยถามความเห็น

“มันก็พูดยากนาคุณนา แต่บาปนะบาปแน่ ส่วนจะถึงขั้นตกนรกหรือเปล่านั้น อาตมาเอง
ก็ไม่แน่ใจ ให้แน่ต้องถามหลวงพ่อ ว่าแต่ว่า รายอื่นมีอีกหรือเปล่านั้น หรือว่ามีรายต็อกเตอร์ราย
เดียว”

“มีอีกหลายรายเชียวนะครับ ที่ผมจำคำพูดของหลวงหน้าได้ก็เพราะเหตุนี้แหละ คือต้อง
ฟังหลวงหน้าพูดอย่างนี้บ่อย ๆ”

“แสดงว่า หลวงพ่อเนื้อหอมมากเชียวนะ สาว ๆ ถึงได้มารุมตอม”

“ก็ทำรูปหล่อนี่ครับ ตอนที่ท่านหนุ่ม ๆ นะ สมบัติ เมทะนีซิดซ้ายเลยละ” นายจ่อย
อวดอ้างคุณสมบัติหลวงหน้า

“งั้นเชียวนะ เอ... แต่อาตมาว่าสมบัติหล่อกว่านะ” หลวงพี่แย้ง นายจ่อยจึงรีบแก้ว่า

“นั่นเพราะหลวงหน้าท่านฉันทาลดความหล่อมากไปหน่อย”

“อะไรกัน ยาลดความหล่อก็มีด้วย มันเป็นอย่างงั้นนะ ให้อ้ายยาขนาดนี้” พระบัวเหี่ยว
รู้สึกสนใจ

“ขอที ขอที อย่างหลวงพี่อย่างฉันทาลดความหล่อขนาดนี้ ขนาดยังไม่ฉันทาลดก็ว่า....”

“ว่ายังไง เอาอีกแล้วนะ เมื่อกี้ว่าแก่ คราวนี้มาว่าอาตมาไม่หล่ออีก ประเดี๋ยวก็ลาออก
จากตำแหน่งพี่เลี้ยงของคุณเสียหรอก” ท่านชู้

“ใจเย็น ๆ นะหลวงพี่ ผมพูดเล่นก็เอาเป็นจริงไปได้ ถ้าอย่างหลวงพี่ยังไม่เรียกว่ารูป
หล่อแล้ว ใครจะมาหล่อ”

“คุณก็พูดไปเรื่อย ระวังบาปจะกินหัวเอานาคคุณนา” หลวงพี่เตือน “ว่าแต่ว่า หลวงพ่อ
ท่านฉันทาลดความหล่อจริง ๆ หรือ” พระบัวเหี่ยวยังตั้งใจเรื่องยา

“จะจริงหรือไม่จริง อันนั้นผมไม่รู้ แต่ท่านเคยปรารภกับผมบ่อย ๆ ว่า “นายจ้อยทำ เลียนเสียงท่านพระครู “จ้อยเอ๊ย หลวงหน้าเห็นท่าจะต้องกินยาลดความหล่อเสียแล้วละ ไม่งั้น ก็ต้องสู้รบตบมือกับพวกมารพรหมจรรย์อยู่บ่อย ๆ ความหล่อนี้มันเป็นมารพรหมจรรย์พอ ๆ กับความสวย นั่นแหละ”

“อ้าว...หลวงพี่ไม่เข้าใจ ก็พระหล่อ ๆ นะ ถูกผู้หญิงสักมาเสียมากต่อมาก หลวงหน้าถึง ว่าพวกผู้หญิงสวยหนึ่ง พระรูปหล่อหนึ่ง เหล่านี้เป็นศัตรูของพรหมจรรย์ พระบางองค์ไปถึง ท่านเจ้าคุณ ยังถูกผู้หญิงสักเอาไปเป็นผิวเลย”

“อย่างอาตมานี้จะมีใครมาสักบ้างไหม” พระหนุ่มยังหวังว่าจะมีโอกาสออกไปใช้ชีวิตคู่ “เมินเสียเถอะ ชาตินี้ไม่มีหวัง” นายจ้อยเกือบจะโพล่งออกไปอย่างนี้ หากก็ยังปากไว้ทัน จึงพูดเสียใหม่ว่า “อยู่อย่างนี้แหละดีแล้ว เรื่องอะไรจะต้องไปรบกับพวกมาร หลวงหน้าท่านว่า ผู้หญิงนะเป็นมารพรหมจรรย์อันดับหนึ่ง”

“แล้วมารอันดับสองล่ะ”

“อันดับสองได้แก่ ลาก สักการะ สองอย่างนี้ ทำเอาพระเสียพระมานักต่อนักแล้ว

“ก็ในเมื่อผู้หญิงเป็นมาร แล้วทำไมคุณถึงไปรักโยมจุกล่ะ นั่นเขาเป็นผู้หญิงไม่ใช่หรือ” พระบัวเหี่ยวแกล้งยั่ว

“หลวงหน้าสอนว่า...มารไม่มี บารมีไม่เกิด...ผมอยากสร้างบารมีครับ” นายจ้อยตอบ เสียงดังฟังชัด

มีต่อ.....๑๔